

Sürgősségi ellátás

Lehunytam a szemem, és megmasszíroztam az ornyergemet. Az ingatlanosnak, aki a házat hirdette annak idején igaza volt, a vidéki csend megfizethetetlen. Kivéve, hogy az összes tücsök összefogott Érden egy éjjeli koncertre. A szüntelenül hullámzó zúgásba időnként a bogárlámpa csapdájába került rovarok sercegése vegyült, mintha egy lázadó cintányéros akarta volna szétzilálni a zenekar szimfóniáját. Kinyitottam a szemem, és a kert holdfény megvilágította tujáinak a sziluettjét bámultam egy ideig. Aztán vettem a tabletemet, és a bogárlámpa ufó-kék fényénél böngészni kezdtem a bulvárhíreket. Megszokásból tettem, és ma este sem számítottam semmi fontosra, de fenntartottam a rutint. Muszáj volt, hogy tudjam, mikor jön el az a bizonyos alkalom.

Akárki is ül odafent, ma este rám mosolygott. A Tuti Bulvár Magazinban bukkantam rá a hírre, szerencsére még mielőtt elhántam volna magam a vastagon csillogó, émelyítő hamisságtól.

Csendes Alexandra, a Távolkeleti Múzeum kurátora holnap este nyitja meg a "Keleti fegyverek szava" című kiállítást.

Csendes Alexandra, mi? Inkább Alattomos Domina.

A mobilom után nyúltam. Elindítottam az appot, ami titkosított minden kommunikációt, aztán hívtam a korábban kapott számot. Az első csengetésre felvették.

– Igen?

– Holnap este hétkor, Távolkeleti Múzeum.

Minden további nélkül letette. Nem is számítottam másra.

A kerti asztalon még ott állt félig teli boros poharam, belekortyoltam, és a bikavért ízlelgetve egy lepkét figyeltem, amint ide-oda repdes a bogárlámpa körül, míg végül nekirepül a rácsnak, apró szikra kíséretében sercen egyet, aztán lehullik az asztalra.

A sürgősségi osztályon sosincs nyugalom. Hol egy rokon rohan egy félájult családtaggal, hol egy mentő visít végig a fél városon egy teljesen ájult beteggel. A váróban mindig ül valaki, ha más nem, a rokonok, aggódó csendben rágva a körmüket, vagy a Facebook posztokra meredve, hátha a tettető magamutogatás elfeledtetheti a pillanatnyi nyomort.

A tizennégy éves Árpit a szülei hozták be, anyja az ágya mellett ült a vizsgálóban, fia kezét szorongatva, míg az apa odakint a váróban rózta a köröket a sürgősségi ügyelet üvegajtaja és a szemközti falon függő „A behívás nem érkezési sorrendben történik!” felirat között.

Árpi fehérebb volt, mint a lepedő, amin feküdt, szemét összeszorítva halkán nyöszörgött.

– Jó estét – köszöntem –, Matolcsy doktor vagyok. Mi a panasz?

Az anyja nem vesztegette idejét forraságokra.

– Nagyon fáj a hasa. Lehet, hogy vakbél, bejöttünk vele, biztos, ami biztos.

Gumikesztyűt húztam, és vizsgálni kezdtem a fiút.

– Miből gondolja, hogy vakbél? – kérdeztem közben.

– Pont ott fáj neki oldalt. Már tegnap panaszkodott, de inkább csak érzékeny volt neki. Ma rosszabb lett. Kétszer is hányt. Láza is volt, harmincnyolc öt. Utánanéztem a neten, szerintem vakbél.

Végigvettem az egész rutint, még ha nem is volt szükségem rá. Árpinak valóban láza volt, és a jobboldali hastájék legkisebb érintésére feljajdult. Nyilvánvaló volt a dolog.

– Csinálunk egy gyors vérvizsgálatot. Biztosra kell mennünk, az utóbbi napokban egyre több vírusos bélgyulladást történt, amely tünetei hasonlóak, de természetesen más kezelést igényel.

Az anyuka bólított, de láttam a kétséget a szemében. A vírusnak biztosan nem nézett utána, erre nem gondolt. Most azon tanakodhat magában, melyik a veszélyesebb, és mi lesz most. És abban reménykedhet, hogy eltaláljuk a diagnózist, nem nyúlunk mellé. Nem tudhatta, hogy nem kell félnie semmitől.

Injekciót készítettem, és az anyukához fordultam:

– Most beadok egy fájdalomcsillapítót.

– Nem fedi az be a tüneteket? – kérdezte az anyuka aggodalmas pillantást vetve a szenvedő Árpira.

– A vizsgálaton már túl vagyunk, a tüneteket megállapítottuk. Ez majd könnyebbé teszi neki, amíg a véreredményre várunk.

Árpi kapott egy jó adag ártatlan sóoldatot. Aztán úgy tettem, mintha még egyszer ellenőrizném a hasát. Gyengéden ráfektettem a kezemet.

A hasfal alatt tombolt a gyulladás, a féregnyúlványnak nem sok kellett, hogy szétrepedjen, és gennyel árássza el a hasüreget. Ideje volt tennem valamit.

Behatoltam. Persze nem a kezemmel, nem vagyok brazil csodadoktor. A külvilág számára láthatatlan képességemet használtam. Megragadtam a betegséget, és húzni kezdtem. A hirtelen kialakuló, akut betegség kevésbé makacs mint a krónikus, még nem volt ideje beleenni magát a beteg testébe és lelkébe. A vakbélgyulladás pulzálva akart kitörni a szorításomból, de a fiút aránylag könnyen elhagyta. Erősen tartottam azzal az egyedi erővel, amelyet apámtól örököltem, ő pedig a nagyapámtól, és biztonságba helyeztem mélyen, a lélek és test elmosódott határán, azon a helyen, amely részem is volt meg nem is. Úgy gondoltam rá, mint a kutatólaboratóriumok elkülönítőjére, ahol a legveszélyesebb anyagokat tárolják. Masszív, biztonságos hely, ahonnan nem törhet ki a betegség. Itt tartottam őket, amíg emberi szövet híján elhaltak, mint éhes sakál ketrecbe zárva. Nem tudtam, pontosan hová is szívódnak fel a betegségek, képességem némelyik aspektusa rejtély maradt a számomra, de kitapasztaltam, hogy néhány óra alatt elenyésznek. Ez volt a vakbélgyulladás sorsa is.

Árpi láthatóan megkönnyebbült, arca kisimult, légzése szabályosabbá vált.

– Úgy látom, máris hat a fájdalomcsillapító – hazudtam.

– Köszönöm, doktor úr – hálálkodott az anyuka, de láttam rajta, hogy az aggodalma még nem múlt el. Helyes! Mi lenne a gyerekekkel, ha az anyák nem aggódnának értük?

– Küldöm a nővért.

Hogy fenntartsam a látszatot, beküldtem a nővért, ahogy ígértem, és meghagytam, hogy azonnal szóljanak, amikor a véredmény megvan.

Persze az egyik érték sem mutatott gyulladást, de végigjátszottam a szerepemet, és közöltem a jó hírt az anyukával. Közben Árpinak is visszatért a színe, a láza is lement. Adtam még néhány fájdalomcsillapítót, aztán hazaengedtem őket.

Ideje volt felkészülnöm az estére!

Hamarabb akartam elszabadulni a műszakom lejárta után, de a sürgősségin nem tesszük le csak úgy a sztetoszkópot és hagyunk ott csapat-papot. Maradnom kellett, hogy besegítsek Dénes doktornak két balesettest ellátni. Így amikor az öregek otthonához értem, már véget ért a látogatási idő, és kellett egy kis rábeszélés az őrnök a portán, hogy beengedjen. Szerencsére megismert, rendszeres látogatásokkal egy ideje előkészítettem a terepet.

János bácsi szokás szerint a tévé előtt ült, az esti sorozat utolsó kockái futottak. Keze az ölében nyugtatva is remegett, megállás nélkül, megállíthatatlanul. Időnként úgy tűnt, mintha pirulát sodort volna a tenyere alatt. A kór már átterjedt mindkét oldalára, és szegény öreg olyan volt, mint egy bábu, amelyet megállás nélkül ide-oda rángatnak.

Amikor meglátott, rám mosolygott, ha annak lehet egyáltalán nevezni a grimaszt, ahogy a bőr megfeszült az arcán.

– Farkas! Kedves tőled, hogy benéztél – mondta. – Segítenél egy ősz rázóasztalnak lefeküdni?

Valamikor mérnök volt az öreg, karrierje során hűtőházakban dolgozott, gépeket tervezett, amelyek rázogatóvá válogatták szét a fagyasztott gyümölcsöt. A múltkor azzal viccelt, hogy nem kell elektromotor, csak erősítsek egy tálcát ragasztószalaggal a kezére, és már el is szegődhet a szortírozóba. Remélem, nekem is megmarad a humorérzésem, amikor majd haldoklom.

Segítettem neki felállni és az ágyhoz botorkálni. Nem vesződtünk azzal, hogy pizsamára cseréljük a melegítőt, majd holnap a gondozók megmosdatják és átöltöztetik az öreget. Minden este meg kellett volna tenniük, de nem csodáltam, hogy ennyi pénzért és ennyi munka mellett időnként kimaradt. Nekem épp kapóra jött. János bácsi elnyúlt, de a remegés nem hagyott alább. Hogyan lehet így elaludni egyáltalán?

– Hoztam valamit – mondtam, és felmutattam az üvegcset az átlátszó folyadékkal.

Felcsillant a szeme.

– Okosabb vagy bármelyiknél itt ezek közül. – Meghatározhatatlan irányba biccentett remegő fejével.

Nem válaszoltam. Segítettem neki felkönyökölni, és megittam vele a folyadékot. Alig ment mellé egy pár csepp.

– Ez majd segít elaludni – mondtam.

Nem tartott sokáig, az erős altató beütött. Nem volt túl sok időm, tettem, amiért jöttem. A Parkinsonnal nehezebb dolgom volt, mint a vakbéllel, makacsul ragaszkodott az összeomló, elhasznált testhez. Többször is bele kellett kapaszkodnom, mire sikerült eltávolítanom az öregből. Amikor végeztem, elnéztem János bácsit néhány pillanatig, régóta nem láttam ilyen békésen, mozdulatlanul feküdni.

Kezem megremegett, és koncentrálnom kellett, hogy a Parkinson a karanténban maradjon, de ne legyen teljesen elnyomva. Még szükségem volt rá.

Lekapcsoltam a villanyt, hadd higgyék az ápolók, hogy az öreg nyugovóra tért. Elmosolyodtam a gondolatra, hogy másnap a gondozók fejüket vakarva próbálnak rájönni, miként gyógyulhatott meg az öreg csodával határos módon.

Ilonka néni folyosó végén lévő szobája felé tartottam, amikor elhaladtam egy résnyire nyitva lévő ajtó előtt. Bekukkantva Endrét, a tagbaszakadt ápolót pillantottam meg, amint egy öreget a tolókocsiból az ágyba emel. Más még jobban rászorult a segítségre, mint János bá.

Ilonka néni a fotelban, olvasólámpa fényénél kötögetett. Felnézett, de nem ismert meg. Pedig az utóbbi időben többször jöttem, mint a gyerekei.

– Jó estét, Ilonka néni! – köszöntem.

– Szép jó estét magának is, fiatalember! Ismerjük egymást?

– Nem, de hadd mutakozzam be: Farkas vagyok.

Jobb, ha nem erőltetem, hogy ismerjük egymást, mert akkor Ilonka elkezdi törni a fejét, hogy honnan, aztán gyanakodni kezd, hogy a bizalmába akarok férkőzni, és akarok tőle valamit. Ezt már eljátszottuk néhányszor, jobb, ha maradok a kidolgozott koreográfiánál.

– Üdvözlöm, kedveském!

A keze tovább járt, egyik szemet hurkolta a másik után. Hihetetlen, hogy vannak dolgok, amelyek teljesen megmaradnak.

– Csak nem új orvos? – kérdezte.

– De bizony, ma kezdtem, és gondoltam, végiglátogatom a betegeket.

– Ilyen későn? Ez nagyon aranyos magától! Foglaljon helyet! Kér egy teát?

– Köszönöm, már teáztam. De Ilonka néni csak nyugodtan teázzon. Idehozzam?

– Hogy milyen kedves doktort kaptunk! – kacsintott rám. Rámosolyogtam. –Megköszönném, ha nem kellene felkelnem a csészéért, tudja, a köszvény megint kínoz.

– Semmi gond, máris adom!

Felálltam, és az asztalhoz sétáltam. A vacsora maradványai mellett már ki is hűlt a tea. Tudtam, hogy ott lesz, Ilonka néni minden este elfelejtette, amikor leült kötni. Háttal Ilonka néninek, a csészét takarva észrevétlenül beleöntöttem a másik fiola tartalmát. Mosolyogva vette el, amikor a kezébe nyomtam.

– Meséljen magáról, kedves ... - elbizonytalanodva hagyta a levegőben lógni a mondatot.

– Farkas. Matolcsy Farkas.

Belekezdtem a történetbe, amit a korábbi látogatások során találtam ki és csiszoltam hihetővé Ilonka reakciói alapján. Most is figyelmesen hallgatott, mint aki először hallja. Közben bele-bele kortyolt a teába, észre sem vette, hogy kihűlt. Lehet, hogy hidegen szerette.

– Szóval abban a hogyishívják kórházban dolgozott?

– A Honvéd kórházban.

– Ismerte a sebész osztályvezetőt, ... izé, itt a nyelvemen a neve...

– Kenesei doktort?

– Igen, igen. Milyen stramm ember volt, mindig csapta a szelet, amikor rendelésre mentem hozzá.

Sosem dolgoztam a Honvéd kórházban, és fogalmam sem volt, hogy operált-e ott Kenesei nevű orvos. Nem számított. Ilonka nagyokat pislogott, feje le-le kókadtt. Kivettem a kezéből a csészét, mielőtt magára borítja a teát, miközben mondani akart valamit, ami érthetetlen motyogásba torkollott, aztán úgy elaludt, a világát sem tudta.

Eligazítottam oldalra bicsaklott fejét a fotel támláján, párnát is tettem alá. A gondozó majd lefekteti, amikor benéz hozzá. Fejét kissé hátra hajtva, nyitott szájjal hortyogva húzta a lóbőrt. Irigyeltem.

A homlokára tettem a kezem, ráncos, száraz bőre meleg volt a tenyerem alatt. Nem volt egyszerű megszabadítanom, a betegség beleette magát az agyi szövetekbe. A Parkinsont is folyamatosan kontroll alatt kellett tartanom, ami nem igazán segített a koncentrációban. Végül izzadtan, a levegőt szaporán szedve álltam Ilonka törekeny teste felett, de felülkerekedtem. Másnap nagy meglepetés éri nem csak őt, hanem a gondozókat is. Két csoda egy éjszaka!

Kissé szédelegve mentem ki a szobából, végig a folyosón és le a lépcsőn. Az őr megkérdezte, hogy minden rendben van-e, leráztam valami olyasmivel, hogy csak fáradt vagyok, és kibotorkáltam az autómhoz.

Indulnom kellett volna, de ez az egész több erőt vett ki belőlem, mint gondoltam. Hátrahajtottam a fejem a támlára, és lehunytam a szemem. Pihennem kellene, csak egy kicsit. Így maradok, csak egy kicsit, csak egy percet, amíg... meddig is? Elfelejtettem.

Hirtelen kinyitottam a szemem, és kiegyenesedtem. Egyetlen óvatlan pillanat, és a tervem majdnem kudarcba fulladt. Arra nem is mertem gondolni, hogy ezzel a két

betegséggel éljem le a hátralévő napjaimat. Nem lehetek ilyen óvatlan!

Bekapcsoltam a rádiót, kerestem egy adót, amelyiken valami tuc-tuc partizenét adtak, és feltekertem a hangerőt. Aztán indítottam.

Vártam azt a bizonyos hívást, és bár a telefonom az autó bluetooth-jára kapcsolódott, minduntalan a kijelzőre pillantottam, ami makacsul sötét maradt. Félúton voltam, amikor jött is egy hívás, nem az, amelyikre számítottam, de annál kellemesebb. Emese hívott videocseten. Magam felé fordítottam a képernyőt, és fél szemmel az utat figyelve üdvözöltem.

– Halihó, szépség! – Ez mindig megmosolyogtatta.

– Helló, sejtelmes idegen!

A műszerfal fényénél a vigyorem inkább kísértetiesnek látszódnak, mint sejtelmesnek.

– Mi újság magyar honban? – kérdezte.

– A szokásos. Az emberek eltörik a kezüket vagy megrántják az Achillesüket vagy vakbelük lesz.

Emese mögött néhány tinédzser vonult át hamburgerrel és sültkrumplival megrakott tálcával a kézben, szívószállal szürcsölve méretes kólás poharakból, egymást heccelve. Az utóbbi időben nem sok alkalmam volt gyakorolni a németet, de így is értettem az egyik lány megjegyzését valakinek a béna frizurájával kapcsolatban. Emese oda sem figyelt rájuk.

– Megint fake kaját eszel? – kérdeztem. Nem volt neheztelés a hangomban, ismertem a barátnőmet, csak akkor ereszkedik le erre a szintre, ha hullá fáradt és nincs kedve főzni. Hosszú napja lehetett. Mint nekem. És még nincs vége.

– Tudod, hogy imádom a túlsózott pálcikakrumplit és a zsírral felturbózott glutén bombát! – Bekapott egy sültkrumplit, és olyan arcot vágva ette, mint aki a Gundelben majszolja a palacsintát. – És ne feledkezzünk meg a mesterségesen ízesített cukoroldatról sem! – Ő is szürcsölni kezdte a kólát a szívószálon keresztül.

Aztán elvagyorodott, a szemében még fáradtan is csillogott a huncutság. Sosem tudtam betelni szeme kékségével.

– Hiányzol – mondtam.

Elkomolyodott.

– Ügyeltél? – kérdezte.

Bólintottam.

– Hosszú műszak.

Néhány pillanatig szótlánul nézett.

– Készülsz valamire. – Nem kérdezte, hanem megállapította.

Sosem verném át Emesét, nem csak azért, mert ha rájön, a fogkefém abban a pillanatban repül ki az ablakán, hanem mert ő volt az egyetlen, akire rábíztam a titkomat, és aki megértett anélkül, hogy meg akarta volna mondani mit kezdjek vele. Tudta, mire vagyok képes. Így az sem kerülte el a figyelmét, hogy "fel voltam töltve".

– Röntgenorvosnak kellett volna menned, röntgengép sem kell, hogy átláss az emberen – mondtam.

– Az uncsi. – Megvonta a vállát, és eltúzott gesztussal eljátszotta az unatkozó plázacicát. – A röntgen szembesít a csúnya dolgokkal. A plasztikával eltüntetem a rondaságot.

Színésznek is mehetett volna. Megeresztettem egy fáradt mosolyt.

– De komolyan, vigyázz magadra, kedvesem! – mondta. – Nem akarok arra hazamenni a hétvégén, hogy a betegágyad mellett kelljen ülnöm. Vagy rosszabb.

Nem tetszett, ahogy az aggodalomtól kifakult a csillogás a szemében.

– Vigyázok - ígértem.

– Gondolkodtál azon, amiről a múltkor beszéltünk?

Több száz kilométer távoból is együtt járt az agyunk, mint épp szétválasztott sziámi ikreknek. Rögtön tudtam, miről beszél.

– Még nem döntöttem – mondtam.

– Mindig szükség van képzett orvosokra. Idővel magánpraxist is kialakíthatnál. A te képességeddel halálra kereshetnéd magadat.

– Berozsdásodott a németem.

– Vannak tanfolyamok. Keményen megkövetelik ugyan az orvosoktól a nyelvtudást, de ismerlek, meg tudod csinálni. Addig megélnénk az én fizetésemből.

– Tudod, hogy nem olyan egyszerű.

Sóhajtott, és nagyot harapott a hamburgerbe.

– Tuom, tuom, köelesszég meg minen – mondta tele szájjal. Megrágtá és lenyelte a falatot, úgy folytatta. – Bárcsak mindenkinek ekkora hivatástudata lenne!

– Tudod, hogy tartozom ennyivel apámnak.

– Igen, tudom. Nem is panaszkodom, csak jó lenne esténként összebújva lefeküdni.

Nem hoztam fel, hogy ő döntött a kiköltözés mellett, felesleges vitába szállni.

A telefonom pittyent, és egy ikon villogni kezdett.

– Le kell tennem, valaki hív.

– Oké, legyél jó, pusszantalak!

– Szeretlek!

Kinyomtam, néhány gyors ujjmozdulattal elindítottam a titkosítást, aztán fogadtam a másik hívást.

Ő volt az.

– Kész.

– Ahogy megbeszéltük?

– Hogyan máshogy?

– Rendben, utalom a pénzt.

Semmi köszönöm, vagy máskor is szóljak, ha szükségem van rá, csak letette. Ami rendben is volt, nem azért fizettem, hogy cikornyás irodalmi stílusban folytasson magasröptű társalgást. Félreálltam egy percre, hogy a banki appon keresztül elutaljam az összeget, amiben megállapodtunk. Egy ilyen figurát nem várakoztat az ember.

Épp az utcánkba fordultam be, amikor a másik várt hívás is befutott.

– Itt Don – szólt bele a jól ismert morcos férfihang. – Zolának szüksége van rád! Hol vagy?

– Most érek haza az ügyeletről.

– Érted megyek - közölte, és letette. Pöcs!

Ideje volt már hazaérnem, a vezetésre való koncentráció elterelte a figyelmemet a magamban hordozott veszélyről. Beálltam a garázs elé, és a kormányra hajtottam a fejem. Remegett a kezem, és elfelejtettem, hová is tettem a kulcsomómat. Beletelt jónéhány percbe, mire annyira összeszedtem magam, hogy ki tudjak szállni, és némi keresgélés után a kulcsom is meglett.

Alig volt idő egy rövid meditációra, hogy összeszedjem szétesett gondolataimat, már hallottam is az utca vége felől a gumik csikorgását. Don a belét is

kihajthatta a BMW-nek, ami nem csoda, hiszen ha Zola kiadja az ukázt, hogy legyen ott amilyen gyorsan csak lehet, akkor nincs KRESZ és hasonló hülyeségek.

Mikor megláttam a lámpája fényét a kocsifelhajtón, feltápászkodtam, és mire csengetett, már nyitottam is az ajtót.

– Mehetünk – mondtam, és bezártam a házat magam mögött.

Don megkerülte az autót, és mielőtt beszállt, végignézett rajtam a BMW teteje fölött.

– Szarul nézel ki. Beteg vagy?

– Kicseszett napom volt.

Don volt az egyetlen, akivel megengedtem magamnak a káromkodást. Úgy tűnt, nehezebben is értjük meg egymást, ha nincs a társalgásunkba beleszöve néhány emberi testrész, ősi foglalkozás és természetes melléktermék.

Mire becsatoltam magam, már az utca végén jártunk. Don úgy vezetett, mintha senki más nem lenne az úton. Ha véletlenül mégis eléje tévedt valaki, akkor intenzív káromkodás kísérte dudálással és villogással letolta az útról.

– Mi történt? – kérdeztem, hogy fenntartsam a látszatot.

– Alexandrát meglőtték!

Sikoltó gumikkal vette be a kanyart, én meg kapaszkodtam az övbe, hogy ne boruljak az ölébe.

– Mi? Hol? – színleltem döbbenetet.

– A múzeum előtt.

– Nem úgy! Hol érte a golyó?

– Ja, a vállát. Átmehetett, hátul is van lyuk. Sok vért vesztett, de egyben van. Zola egyik bérelt lakásán van, az volt a legközelebb.

Megkérdezhettem volna, hogy miért nem vitték a sürgősségre, de már tudtam a választ. Az ügyeleten ellátják, ahogy kell, de a seb megmarad. Azonban Zola nem elégszik meg félmegoldásokkal. Ha én veszem „kezelésbe” a feleségét, akkor ismét sima lesz a bőre, mint a popsija volt kisbaba korában.

– Ki a fene akarja eltenni láb alól Alexandrát? – kérdeztem, még mindig a tudatlant játszva.

– Szerintem Zola volt a célpont. Bemozdulhatott a lövés pillanatában, így a lövés Alexandrát érte.

Don úgy hajtott át a piros lámpán, mintha csupán dekoráció lett volna. Imádkoztam, hogy ne csattanjunk bele semmibe. Egy sérülést már nem tudtam volna elviselni a betegségek mellett, amelyeket magamban hordoztam.

– Meg kell mentened Alexandrát! – mondta Don egy padlógáz és egy padlófék közötti eszeveszett száguldás alatt. – A főnök már így is elég örült, ha elveszíti a feleségét...

Nem kellett befejeznie a mondatot, ismertem Zolát. Nem a lelket melengető kedvessége vagy a határtalan adakozó természete kedvéért dolgoztam neki. Akárhányszor csak ugráltatott, mintha a csicskása lennék, apámra gondoltam, akit golyóval a fejében halásztak ki a Dunából. És anyámra, akit két évvel később utána vitt a gyász és a depresszió. Tartoztam nekik annyival, hogy rinocérosz-bőrt növesztek, és tűröm Zola megalázó megnyilvánulásait.

– Ismersz – mondtam. – Csak érvünk oda időben.

Ezt nem kellett volna mondanom. A következő kanyarban majdnem felkenődtünk egy lámpaoszlopra. Don arca meg sem rezzen, csak nyomta a gázt és tekerte a kormányt. Néhány kilométerrel arrébb meg mertem volna esküdni, hogy elcsaptunk egy kivilágítatlan biciklist, legalábbis az árokba borítottuk. Don csak nyomta tovább.

– Van zacskód? – kérdeztem.

Egy gyors oldalpillantásra méltatott, aztán odavetette:

– Hányj ki az ablakon. Majd lemosom.

Don tényleg be lehetett tojva, hogy időben odaérjünk. Máskor képes volt orrba vágni valakit, ha csak rossz szemmel nézett a kocsijára, a lehányás egyenértékű volt a halálos ítélettel.

Minden erőmre szükségem volt, hogy kontroll alatt tartsam legújabb szerzeményeimet. Becsuktam a szemem, kapaszkodtam a fogódzóba az ajtón, és a külvilágot kirekesztve rábíztam magam a sorsra.

Egy utolsó fékezés után, amikor majdnem lefejeltem a műszerfalat, Don sürgetően taszigálni kezdett, miközben kikapcsolta az övemet.

– Nyomás doki, majd később kihányod a beled!

Régi belvárosi épület előtt álltunk, amelyet nemrégén renováltak. Egyszer jártam már itt, amikor Zola egyik emberét a kómából kellett visszahoznom egy jól eltalált fejbevágás után.

Ha Don nem nyúl a hónom alá, hogy szinte felcipeljen az elsőre, nem érek fel.

– Szedje össze magát, doki! - sziszegte a fülemben Don, és kopogtatás nélkül betolt maga előtt az ajtón.

Sem időm, sem energiám nem volt körülnézni, de annyira emlékeztem korábról, hogy puccos lakás volt a hely, antik bútorokkal, valószínűleg hamis festményekkel, és fürtelem liános-csíkos tapétával. Zola a vendégeinek tartotta fenn, akik "üzleti tárgyalásra" jöttek a városba.

Alexandra a hálósobában feküdt az ágyon. Lehunyt szemmel, falfehéren, bal vállán csupa vér volt a blúz. Zola mellette ült, a haját simogatta. Sosem láttam még tőle ilyen kedves gesztust. Igazából semmilyen kedves gesztust sem láttam még tőle, ezért a meglepő látványtól megtorpantam. Kopasz fejét megvilágította a mennyezeti lámpa, mélyen ülő szeme beesettnek tűnt. Arcán olyan aggodalom és kétségbeesés ült, amelynek nem hiszem, hogy élő ember tanúja volt a mai nap előtt. Az élet és halál fölött rendelkező kisisten helyén egy érző férjet láttam. Majdnem megsajnáltam. Aztán eszembe jutott apám felfúvódott teste a boncasztalon.

Zola észrevett, felugrott, és hozzám sietett.

– Végre, doki! Gyorsan! Meglőtték Alexandrát! Csináljon valamit!

– Rendben! – mondtam. A vészhelyzet ellenére sem tudtam sietni, amit a nap során összeszedtem, feszítette a mélyen elzárt hely ajtaját, ki akart törni, mint felgyülemlett gennyes seb. Zola úgy ítélhette meg, hogy túl lassú vagyok, mert megragadta a vállamat, és az ágy felé vonszolt. Nem volt nehéz dolga, egyébként is fél fejjel fölém magasodott, és rám vert húsz kiló izmot.

– Gyerünk doki, ne szarozzon!

Még sosem engedett ilyen közel magához. Minden alkalommal, amikor találkoztunk, vagy legalább tíz lépés

vagy két gorilla választott el tőle. A kétségbeesés óvatlanná tehetette. Ki kellett használnom a lehetőséget!

Úgy tettem, mint aki megbotlik, és kapaszkodót keresve megragadtam Zola kezét.

Ő pontosan az ilyen pillanatok miatt tartotta távol magát tőlem. Nem mintha attól kellett volna tartania, hogy megtámadom, test a test elleni küzdelemben a laposra ver egy másodperc alatt. Attól azonban, amit apámtól örököltem, sokkal jobban félt, mint egy támadástól.

Épp ideje volt, hogy megszabaduljak legalább az egyik terhemtől. A Parkinsont választottam. Kell neki egy kis idő, amíg az első tünetek jelentkeznek, addig el tudom látni a sebesültet. Próbáltam gyengéd lenni, amennyire egyre fogyó erőm engedte, de a Parkinson mintha megérezte volna, hogy szűz területet vehet birtokba, kiszabaduló folyóként ömlött át Zola testébe. Hatalmas önuralmamba telt, hogy nem bámultam Zola szemébe annak a jeleit keresve, hogy észrevette-e. Szerencsém volt. Az izgatottsága és az aggodalma elterelhette a figyelmét.

Bólintottam köszönetképpen, hogy támogat, aztán az ágyhoz léptem.

Alexandra nem volt eszméleténél, de egyenletesen lélegzett, és a pulzusa is aránylag stabilan vert.

– Kést! – nyújtottam a kezem Don felé, akiről tudtam, hogy mindig hord magánál egyet. – Le kell vágnom róla a blúzt, hogy hozzáférjek. Hozz meleg vizet és egy konyharuhát is!

Don szótlanul a kezembe nyomta a kését, aztán kirohant a konyhába.

A nő blúza tocsogott a vérben, ahogy lehámoztam róla. Don pontosan írta le a sebet. A golyó elől ment be, nem ért csontot, és ki is jött hátul. Kiváló lövés, emberem az utolsó fillért is megszolgált. A seb nem volt életveszélyes, egyébként is szépen begyógyult volna, bár a heg valószínűleg megmaradna. Itt voltam azonban én, ezért Zola nem elégedett meg kevesebbel, mint egy csoda.

Don meghozta, amit kértem, én pedig nekiláttam, hogy nagyjából letisztítsam a seb környékét, hogy jobban lássam.

– Minden rendben lesz. Csak egy percre van szükségem – néztem fel Zolára.

A keze remegett. Minden bizonnyal az izgalomnak tudta be.

– Menj, örködj! – utasította Zola Dont. – Az a szarzsák nem talált el, de nem akarok meglepetést!

Donnak nem kellett kétszer mondani, hamarosan záródott az ajtó mögötte. Épp azon gondolkodtam, hogyan tudnám Dont eltávolítani, de Zola akaratlanul is megoldotta helyettem.

Alexandra sok vért vesztett, és még mindig szivárgott a sebből. Ideje volt nekilátni a dolognak.

Ismét össze kellett szednem magamat. Egy lőtt seb nem gyerekjáték, akkor sem, ha az az egyetlen, amivel el kell bánnom. Most még nagyobb veszélyt jelentett a számomra. Tenyeremet a seb két oldalára téve lassan, óvatosan körbefogtam a képességgemmel. Láthatatlan erővel zártam össze a sebet, ahogy a szövetek roncsolódása a sebesült testből belém áramlott. A mélybe, az erődítménynek is beillő titkos helyre irányítottam. Az Alzheimer fellázadt, és ki akart

szabadulni, hogy birtokba vehesse a testrészt, amely felé a természet ereje vonzotta. Egy mély levegő kíséretében visszaszorítottam, hogy ismét a másik problémára koncentrálhassak. Alexandra sebe egyre kisebb lett, a rám nehezedő nyomás pedig egyre nagyobb. A lőtt seb elevenen lüktetett a bensőmben elemi erővel pulzálva akart kitörni a vállam felé. Alexandra sebe összezárult, én pedig izzadva és levegőért kapkodva rogytam az ágy melletti székbe.

A látómezőm széle elhomályosult, és a figyelmem elkalandozott egy pillanatra. Vállamba fájdalom hasított, és amikor oda nyúltam, kezem véres lett. Túl sok volt a támadás a szervezetem ellen túlságosan rövid időn belül, kimerültem, éreztem, hogy nem bírok el velük. Ki kellett engednem az egyiket, ha túl akarom ezt élni. Ha túl sok vért vesztek, elájulok. Ha az Alzheimer felülkerekedik rajtam, elfelejthetek kulcsinformációkat a tervemből. A lőtt sebet választottam. Tudtam, hogy fájdalmas lesz, de még sosem lőttek meg, nem számítottam rá, hogy ennyire szenvedni fogok. Azt hittem, leszakad a vállam. A vörös folt terjedt, és vér csorgott le mellkasomon. A fájdalom ellenére sikerült szorosabbra húzni a zárat az Alzheimer előtt.

Ekkor vettem észre, hogy Zola az ágy mellől engem figyel. Alexandrával kellett volna törődnie, és örülnie, hogy a felesége megmenekült, nemsokára magához kell térnie. De ő csak engem nézett, és nem tetszett a tekintete. Annál inkább, mivel a keze egyre jobban remegett, és lassan az egyik lába és a feje is beszállt az egészségtelen táncba.

– Mit tettél velem?

Tagadhattam volna, de már nem volt lelkerőm a játszadozásához.

– Hadd mutassam be Parkinson urat! – Felnevettem a saját viccemen, de rögtön meg is bántam, a sebem újult erővel kezdett lüktetni.

Zola arca dühös grimaszba torzult, és talán vicces is lett volna a rángatózásával együtt, ha nem nyúl be a zakója alá, és húz elő egy pisztolyt. Nem értek a fegyverekhez, nem tudom milyen típus lehetett, de a hangtompítót megismertem.

– Mit szólnál, ha lőnék egy szép kis lyukat a homlokod közepére is?

Nem hiszem, hogy ezzel a remegéssel ilyen pontosan tudott volna célozni, de nem is kellett. Elég, ha néhány golyót belém ereszt akárhová. Végem.

Védekezőn felemeltem a jobb, sértetlen oldali kezem.

– Várj! – kérleltem – Vissza tudom csinálni.

– Szedd ki belőlem, te szemét, de azonnal!

– Rendben! Rendben, csak ne lőj!

Közelebb araszolt hozzám, a fegyvert végig a fejemre irányítva. A pirulasodró izommozgás miatt úgy tűnt, mintha nem tudta volna eldönteni, arcom melyik részét lője szét. Kinyújtottam felé a kezem.

– Meg kell, hogy érintselek!

– Csak semmi trükk! – Az erőfeszítéstől, hogy kontrollálni próbálja a remegést, izzadságcseppek gördültek le a homlokán. Parkinson urat nem lehet akaraterővel kordában tartani. Kivéve olyan valakinek, mint én. Zolának esélye sem volt.

A pisztolycső a homlokomtól néhány centire ingott és remegett, és attól féltem, hogy ha Zola nem is akarja meghúzni a ravaszt, Parkinson úr megteszi helyette.

Aztán észrevettem, hogy az ujja nincs is igazán a ravaszon, csak annak közelében, talán ő is attól félt, hogy el talál sülni a fegyver mielőtt visszacsinálhatnám az egészet.

Zola kinyújtotta felém a szabad kezét. Én azonban mindent egy lapra tettem fel, és a másikat ragadtam meg, félrerántva, már amennyire a vállamba nyilálló fájdalomtól képes voltam rá. Pukkanást hallottam. A szemét lelőtt volna!

Eddig bírtam. A fájdalommal való küzdelem, a betegségek kordában tartása, a véremben doboló adrenalin, a félelem, a düh szétrobbantott bennem valamit.

Zola fegyvert tartó kezét markoltam, és rázúdítottam mindent. Az Alzheimert és a lött sebet is. A hangtompító megint pukkant, aztán megint, aztán megint, nem is tudom hányszor, míg végül a fegyver üresen kattant és elcsendesedett.

Zola megtántorodott, én pedig elengedtem. Tett hátra néhány lépést, csodálkozó tekintettel nézve rám, aztán a fegyverre, aztán a vállára, majd lehuppant az ágyra. A pisztoly a földön koppant.

Úgy éreztem, mintha óriásokkal való birkózásból szabadultam volna ki egy pillanat alatt. Minden fájdalom megszűnt, és könnyű lettem, szinte eufórikus, elégedett vigyor ült ki az arcomra.

Zolát viszont az ájulás környékezte. Összegörnyedve ült, karja tehetetlenül lógott, miközben nem hagyta abba a remegést. Üveges, értetlen tekintettel meredt rám.

Nem így terveztem.

Csak a Parkinsont és az Alzheimert szántam neki. Azt akartam, hogy sokáig szenvedjen. Hogy napról napra

elveszítse amit összeharácsolt, emlékről-emlékre széteszen az élete, amíg a végén csak egy kiüresedett rezgő kocsonya lesz belőle, akit ki kell vakarni a saját mocskából. Megérdemelte azért, amit apámmal és anyámmal tett!

Nem halhat meg ilyen könnyen!

Felálltam, odaléptem hozzá, és megragadtam remegő kezét. Megszabadítottam a lött sebtől, amit ezúttal gondosan elszigeteltem magamban. Zola arcába lassan visszatért a szín.

– Tudtam... – mondta elcsukló hangon –, hogy nem lett volna szabad ... a közelemben engedni téged.

A még mindig eszméletlen feleségére nézett. Tudtam, mire gondol. Úgy ítélte meg, hogy a nő élete megéri a kockázatot, de tévedett.

– Tényleg azt hitted, annyiban hagyom apám halálát?

Apám alapvetően jó ember volt, de rossz útra tévedt, aminek valószínűleg nagyapám volt az oka. Nagyapámmal kezdődött ez az egész. Varázslat? Génmutáció? Ki tudja, talán egyszer valaki megállapítja majd, hogy mi mozgatja azt a belső erőt, amit én is örököltem, és ami képes megszabadítani a betegeket a szenvedéstől. Amikor nagyapám felfedezte magában a képességet, boldog-boldogtalant meggyógyított. Aztán megvádolták, hogy sarlatán, meghurcolták, és szegényében visszavonult valahol fenn a Mátrában, hogy öreg napjaiban a nagyanyám kezét fogja, és a világ gonosz voltán elmélkedjen. Apám mindig azt hangoztatta, hogy tanult nagyapám hibáiból. Oda csapódott, ahol nem kellett elszámolnia, hogyan gyógyít, és ahol annyit keresett, amennyit nem szégyellt. Jól ment a dolog, amíg Zola úgy nem ítélte meg, hogy túl sokat

tud és túl sokba kerül, és egy golyóval a fejében a Dunába lökte.

– Honnan tudtad? – kérdezte Zola.

– Hülyének nézel? Csak össze kellett rakni a mozaikdarabokat.

Mintha egy évtizedet öregedett volna néhány perc alatt. Az energikus, parancsoló maffiózóból szájalmas, összetört öregember lett.

– Mit tettél? – kérdezte.

– Ismered a viccet, amikor a nagypapa megkérdezi az unokáját: „Kisunokám, hogyan is hívják az embert, aki mindig eldugja előlem a dolgaimat?” Mire az unoka: „Alzheimer, nagypapa, Alzheimer!”

Szeme elkerelkedett, és remegő fejét ingatta, mintha a tagadással meg nem történtté tehetne mindent. Így van, te anyaszomorító, végre megértetted mi vár rád!

Közelebb hajoltam, és minden szót külön tagolva azt mondtam:

– Hamarosan elfelejted az emberek nevét, nem emlékszel majd, hogyan kell irányítani az „üzletet”, a homályba vész minden emléked a feleségedről, és ez így megy majd egészen addig, amíg arra sem emlékszel, hogy pisiltél-e öt perce!

A tekintetében a hitetlenkedést felváltotta a düh. Rám ugrott volna, ha elég gyorsan fel tud állni. Meg is próbálta, de visszalöktem az ágyra.

– Még nem végeztünk! – mondtam. – Anyámra emlékszel még? Szerinted kinek köszönhetem, hogy egy üres altatósdoboz társaságában találtam az ágyában holtan?

Zola ijedt tekintettel nézett a feleségére.

– Ne! Azt ne!

Megint megpróbálkozott rám támadni, de egy jobbegyenessel a padlóra küldtem.

– Milyen a megaláztatás másik végén lenni, pöcsfej?

Alexandra fölé hajoltam, és rövid úton visszaadtam neki a vállsebet. Van az a lovagias dolog, hogy védtelen nőt nem bántunk. Nem tudtam Zola feleségére úgy gondolni, mint védtelen nőre azok után, hogy számtalanszor hívtak a kuplerájába, ahol dominaként túlmént a határokon, és megnyomorított embereket. Gyógyítottam törött kart, égés nyomokat és korbácsütések okozta vérző sebeket. Lehet, hogy szerették egymást, két torz szadista ember egymásra talált, de ez kevés volt ahhoz, hogy ne jusson valami a nőnek is.

Zola sírva fakadt a földön fekvé, könnye és taknya egybefolyt. Nem világosítottam fel, hogy nem öltem meg a feleségét, arról gondoskodtam, hogy a vérzés elálljon. Megérdemelte a kínlódást! Ki tudja, apámén kívül hány ártatlan ember holttestét vitte el a Duna.

Otthagytam őket a romjaikban.

Don az utcán őrködött, félig égett csikkel a kezében, felváltva jobbra-balra kémelve.

Amikor kiléptem az ajtón, felém fordult.

– Minden oké? – kérdezte.

– Aha, túléli.

Bólintott.

– Gyere, hazaviszlek.

A szenvedésnek, amit fáradságnak álcáztam idefelé jövet már nyoma sem volt, de begömbítettem a hátamat, félig lehunyt szemhéj mögül, fáradt arccal néztem rá, és

nagyot ásítottam. Ezt a játékot már végig kellett játszanom.

Berogytam az ülésre, Don pedig hazafuvarozott, kevesebb padlógázzal és padlófékkel, kevesebb dudával és villogással, de szótlantul. Nem sok közös témánk akadt. Biztosra vettem, hogy magához ragadja a hatalmat, miután Zola kimúlik, talán már hamarabb, amikor még él a vén kutyaütő, de már nem képes visszaemlékezni, kit is kellene kinyírni, és nem tud magától felállni. Addigra én már messze leszek. Nem hittem, hogy mindezek után Don igényt tart majd a képességemre, sőt esélyes, hogy túl veszélyesnek ítélt, és megpróbál eltenni láb alól. Nem volt értelme maradnom. Régebben azt is elterveztem, hogy „megajándékozom” Dont is egy szép kis csomaggal, valami hosszan tartó kellemetlennel, de egy véletlen érintés után rájöttem, hogy a rák már enni kezdte belülről, még ha nem is jelentkeztek a tünetek. Hamarosan szenvedni fog, kemóra jár, és vagy megmarad, vagy nem. Pontosan, amit érdemelt a mocsok.

Ahogy Don BMW-jének lámpája eltűnt a sarok mögött, felhívtam Emesét. Hálóingben, olvasószemüvegével az orrán nézett rám a videocsetben.

– Tudnál ajánlani egy jó német tanfolyamot? Fel kellene frissítenem a nyelvtudásomat.

Álmos pislogása egy pillanat alatt elmúlt, szélesen elvigyorodott.

– Naná!

Az órámra néztem.

– Nyolc körül ott tudok lenni – mondtam.

– Micsoda? Most reggel? – Szinte felugrott az ágyban. – Gyere, várlak! – Aztán összehúzott szemmel nézett rám. – Valami rosszul sült el?

Elvigyorodtam.

– Dehogy! Minden pontosan úgy sült el, ahogy kellett.

Copyright:

Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd!
3.0 Unported (CC BY-NC-ND 3.0)